

РЕШЕНИЕ

№ 3953

гр. София, 12.08.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав, в публично заседание на 20.07.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **406** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на И. И. К. против решение от 07.10.2010г. на председателя на Патентното В. (ПВ), с което е отказано вписване в Държавния регистър на марките прехвърляне на изключителното право върху марка с рег. № 56284 по искане с вх. № 51719/25.11.2009г. на ПВ. Ответникът и заинтересованата страна (ЗС) С. М. Х. чрез процесуалните си представители оспорват жалбата и молят да бъде отхвърлена. ЗС „Н. М.” не изразява становище по допустимостта и основателността на жалбата.

След като прецени представените по делото доказателства и обсъди доводите на страните, съдът в решаващия състав намира следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от лице, което има правен интерес от оспорването, в законоустановения срок за това. Съгласно отбелязването в представеното известие за доставяне, процесното решение е съобщено на 01.11.2010г. и жалбата против него – заведена в ПВ с вх. № 70-00-12557/15.11.2010г. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Производството по издаване на оспорения акт е започнало по искане с вх. № 51719/25.11.2009г. по описа на ПВ, за вписване в Държавния регистър на марките (ДРМ) прехвърляне на изключителното право върху марка рег. № 19932 от „Н. М.” на жалбоподателя. Към искането е приложен договор за прехвърляне на марка от същата дата. Марката е регистрирана на 09.11.2006г. и има покровителствен срок до 29.10.2014г., видно от приложеното в преписката свидетелство за марка.

Свидетелството е издадено на 13.11.2006г. и в него като съпритежатели са посочени „Н.” ООД и С. М. Х..

С молба вх. № 70-00-14842/01.12.2009г. на ПВ, във връзка с прехвърляне на правото от «Н. М.» на трето лице, представител по индустриална собственост (ПИС) на ЗС С. Х. е уведомил председателя на ПВ, че същата не е давала писмено съгласие за прехвърляне на правото върху марка рег. № 56284 ПРЕДПРИЕМАЧ. Във връзка с искането на молителя е предоставен 7-дневен срок от съобщаването да представи писмено съгласие на ЗС С. Х. за прехвърлянето. Предвид приложеното известие за доставяне, този срок е изтекъл на 21.09.2010г. С молба от 24.09.2010г. ПИС на жалбоподателя е изложил доводи, че представянето на такова съгласие не е необходимо, заявил е, че срокът е недостатъчен, и е поискал производството да бъде спряно до вписването на прехвърлянето на същата марка от „Н.” ООД на „Н. М.” и влизането в сила на това прехвърляне спрямо трети лица.

Това вписване е било заявено с вх. № 50618/09.09.2009г. на ПВ и извършено на 08.10.2010г., видно от приложеното в преписката удостоверение от същата дата, по решение на зам.-председател на ПВ от 31.08.2010г. Издателят на това решение е взел предвид решение № 2/04.01.2007 г. по фирмено дело № 8438/05 г. на С градски съд (СГС), с което е вписано прехвърляне на предприятието на „Н.” ООД като съвкупност от права, задължения и фактически отношения на „Н. М.”. За вписването в ДРМ издателят на решението е взел предвид и горепосоченото писмо вх. № 70-00-14842/01.12.2009г. на ПВ, с което ПИС на ЗС С. Х. е уведомил председателя на ПВ, че същата не е давала писмено съгласие за прехвърляне на правото върху марка рег. № 56284 ПРЕДПРИЕМАЧ. За постановяване на решението от 08.10.2010г., зам.-председателят на ПВ е изтъквал изявленията в това писмо в смисъл, че с него е обективизирано съгласието на съпритежателя С. Х. да бъде вписано прехвърляне на изключителното право върху марка с рег. № 56284 от «Н.» ООД на «Н. М.».

Съдът в настоящия състав не споделя това виждане и намира, че цитираното писмо на ПИС на ЗС С. Х. от 01.12.2009г. няма този смисъл; обратно, в него изрично се заявява, че същата не е давала необходимото по закон писмено съгласие за прехвърляне на правото върху марката. Ето защо и с оглед липсата на такова писмено съгласие в преписката, независимо от направените в хода на съдебното производство твърдения в тази насока от страна на ЗС С. Х., съдът приема, че за вписването по вх. № 50618/09.09.2009г. на ПВ същата страна не е била дала изрично писмено съгласие по смисъла на чл.21, ал.2 Закона за марките и географските означения (ЗМГО).

Това обстоятелство обаче е без значение за настоящия спор. На първо място, законосъобразността на решението от 08.10.2010г. е изцяло извън предмета на делото; на второ място, настоящият състав намира, че тълкуването на разпоредбата на чл.21, ал.2 ЗМГО в смисъл, че съгласие на съпритежателя е необходимо и в случаите на универсално правоприемство, излиза извън действителното й съдържание. На основание чл. 5а, ал.2 от ЗПРПМ, е издадена Инструкцията за водене, поддържане и предоставяне на достъп до държавните регистри и до досиетата на обектите на индустриална собственост, общодостъпна на И страницата на ПВ (на адрес: http://www1.bpo.bg/images/stories/about_bpo/instr_dossiers_09.pdf). В нея не е посочен срок за отразяване на промените по състоянието на обектите на индустриална собственост. Като се има предвид, че Държавният регистър на патентите е публичен и неговата цел е да запознава заинтересованите лица с актуалното състояние на тези обекти, съдът счита, че промените по това състояние трябва да бъдат отразявани

незабавно след настъпването им. Универсалното правоприемство е обективен факт от действителността, при настъпване на който ДРМ с оглед целта му – да предоставя достоверна и актуална информация, следва да бъде отразен в ДРМ. В случаите на универсално правоприемство поради наследяване по закон, обективният факт на промяна на съпритежателите следва да бъде отразен, независимо от това, дали един от тях се противопоставя, като не дава изрично писмено съгласие. С оглед принципа на равнопоставеност на правните субекти, няма основание да се приеме, че изричното писмено съгласие е изискуемо в случаите на универсално правоприемство между търговци, както в случая. Аналогично, няма основание разпоредбата на чл.21, ал.2 ЗМГО да бъде тълкувана в смисъл, че преобразуванията на един стопански субект в различни правноорганизационни форми налага изричното писмено съгласие на съпритежателя, тъй като това би означавало да се приеме, че последният би могъл да осуетява всяка промяна у другия съпритежател. Иначе казано, всяко преобразуване на търговско дружество – съпритежател на изключително право върху марка, би било обусловено от изричното писмено съгласие на другия съпритежател, за да бъде вписано прехвърляне в ДРМ, който на свой ред следва да съответства и на действителното състояние на марката. Такова тълкуване несъмнено надхвърля обема на правото, гарантирано от чл.21, ал.2 ЗМГО, като би възпрепятствало свободата на стопанската инициатива, прогласена като основа на икономиката на страната, и предвидените гаранции в чл.19 от Конституцията. В случая, видно от горепосоченото решение на СГС и удостоверение от 23.02.2009 г. по фирмено дело № 5904/1996 г. на 2 състав на СГС, „Н. М.” е правоприемник на „Н.” ООД.

Обратно на изложеното, в случаите на прехвърляне на правото върху марката на основание договор, съгласие на съпритежателите е необходимо, тъй като с разпоредбата на чл.21, ал.2 ЗМГО е гарантирано именно това тяхно право. Изрично писмено съгласие на ЗС С. Х. за процесното искане не е било налице и поради това, вписването законосъобразно е било отказано. В тази връзка следва да се отбележи, че предоставеният 7-дневен срок за представянето му не е бил твърде кратък, тъй като споменатото съгласие е условие за прехвърлянето на правото. Поради това, същото съгласие е следвало да бъде налице още при подписване на договора за прехвърляне и съответно – представено с искането за неговото вписване, а не едва на етап дадената допълнителна възможност това съгласие да бъде търсено. Също така, необходимо е съгласието да е изразено изрично в писмена форма, като не е допустимо да бъде замествано чрез преценката на различни конклюдентни действия. Наред с това, не съществува пречка в последващ момент, при получено съгласие исканото вписване да бъде извършено по подадена нова молба за това.

Предвид изложеното и след като прецени оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът намира, че решението е постановено от компетентен орган и в установената форма, без съществено нарушение на административнопроизводствените правила, и е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.4 АПК следва да бъдат уважени своевременно направените от процесуалните представители на ответника и на ЗС С. Х. искания за адвокатски хонорар и юрисконсултско възнаграждение. Последното съдът определя съобразно чл. чл.8 във вр. с чл.7, ал.1, т.4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в размер на 150 (сто и петдесет) лева. Представен е договор за правна защита и съдействие с един адвокат, в който е отбелязана платена сума 500 (петстотин) лева. Искането от страна на

жалбоподателя за възстановяване на платената такса по сметка на ПВ за вписване, поради неизвършването му, не следва да бъде разглеждано, тъй като е извън правомощията на съда.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. И. К., с ЕГН *, против решение от 07.10.2010г. на председателя на Патентното В., с което е отказано вписване в Държавния регистър на марките прехвърляне на изключителното право върху марка с рег. № 56284 по искане с вх. № 51719/25.11.2009г. на Патентното В..

ОСЪЖДА И. И. К., с ЕГН *, да заплати на П. В. сумата 150 (сто и петдесет) лева – разноски по делото.

ОСЪЖДА И. И. К., с ЕГН *, да заплати на „Н. М.”, с ЕИК *, сумата 500 (петстотин) лева – разноски по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: